

Märkligt samtal i Havanna

Fernando Ravensberg

För en vecka sedan ringde en god vän för att be om hjälp för att jag skulle skriva om och fördöma ett fall med en kubansk tjänsteman som ”oskyldigt åtalats, torterats grymt av säkerhetstjänsten och dömts till tio års fängelse.”

Fallet verkade intressant och några timmar senare sitter jag framför en kvinna runt 40 år, energisk och attraktiv, som virrigt redogör för sitt fall, kopplat till korruption inom den civila luftfarten.

Jag försökte få kronologisk ordning på händelserna för att bättre förstå hennes historia. Kort sagt var hon dömd för att ha tagit emot 10 000 dollar från en utländsk firma efter att ha undertecknat ett kontrakt med dem.

Efter att den person som gett henne pengarna erkänt, så erkände också kvinnan för polisen att hon fått den uppgivna summan pengar, men hon hävdade att det handlade om en enkel gåva utan villkor. Hon sade också att hon skrivit på bekännelsen efter tortyr i Säkerhetstjänstens lokaler. Jag bad henne upprepade gånger om detaljer kring tortyren som hon utsatts för, men hon kunde inte ge några. Slutligen uppgav hon att hon skrev på efter att ha behövt tillbringa flera timmar sittande på en träbänk i en väntsal. Hon hotades också av att hennes barn och grannar skulle få reda på vad hon gjort.

Jag svarade att detta visserligen kunde betraktas som dålig behandling, men att det var en avgrund till att kalla det för tortyr. Men hon insisterade att ”det är psykologisk tortyr, det har jag läst på Internet”. Det sade hon efter att ha intygat att ”jag skrev på klockan 23 så att jag kunde få gå hem.”

Jag försökte förklara för henne att det skulle bli väldigt svårt att anklaga myndigheterna för tortyr bara för att hon var tvungen att vänta några timmar sittande på en bänk och att det blir svårt att försvara en tjänsteman som erkänt korruption. Irriterad av mitt svar sade hon att hon inte förstod varför jag inte gjorde affär av saken när ”till syvende och sist så är den utländska pressen här för att attackera regeringen. Det vet jag mycket väl. Jag var medlem i partiet fram till jag fick det här problemet.”

Jag förklarade att det faktiskt finns journalister som försöker att ärligt informera. Kvinnan var inte övertygad och med en listig min sade hon att hon tänkte ansluta sig till dissidenterna och grupper för mänskliga rättigheter för att på så sätt väcka internationell uppmärksamhet för sitt fall. Om detta kunde jag inte ge henne några råd, men jag tänkte på paradoxen i att denna tjänsteman, medlem av Kommunistpartiet och dömd för korruption, skulle hamna på listan över samvetsfångar.

Bittert klagade hon på att andra inblandade hade fått lägre straff för att de samarbetat med myndigheterna eller för att de var höjdare. ”En av dem fick mer än 2 miljoner

dollar”, berättade hon. Jag svarade att ”här har vi en intressant historia” och tog fram bandspelaren. Jag bad om namnen på de personer hon pratade om, men hon frågade bara ”och vad tjänar jag på det?” Jag svarade att hennes land tjänade på det. ”Då är jag inte intresserad”, svarade hon och samtalet var slut.

Översättning Zoltan Tiroler. Källa BBC Mundos 120315

Kubanska dissidenter demonstrerar i Madrid